

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯỜI LĂM

BỞI KÉM THẾ MỘ DUNG HẠ THUYẾT TỬ

Bỗng nghe Mộ Dung Phục đáp:

-Một ả họ Tần, một ả họ Nguyễn...

Mộ Dung Phục chưa nói hết câu, thì Vương phu nhân đã ngắt lời:

-Hừ! Hai con hồ ly tinh quán quít với y một chỗ ư?

Mộ Dung Phục đáp:

-Còn một người đàn bà đã có chồng. Diệt nhi nghe họ kêu mụ bằng Chung phu nhân. Dường như mụ cũng ra ngoài để tìm con gái. Mụ Chung này là người nên nếp, không lộ vẻ sòm sỡ với Trấn Nam vương. Trấn Nam vương đối với mụ cũng rất lịch sự.

Vương phu nhân nói:

-Thế là nó đóng kịch. Nếu nó quả là người nên nếp thì phải ở xa nhau chứ sao lại chung động cùng một chỗ? Còn con tiện nhân thứ tư là ai?

Mộ Dung Phục đáp:

-Người thứ tư thì không phải hạng đê tiện, mà là chánh thất của Trấn Nam vương, tức Trấn Nam vương phi đó.

Đoàn Dự cùng Vương phu nhân đồng thời giạt mình kinh hãi.

Đoàn Dự tự hỏi:

-Sao mấu thân mình cũng đến đây?

Vương phu nhân cũng nghĩ thầm:

-Mụ này theo y đến đây tất có chuyện khả nghi.

Mộ Dung Phục cười nói:

-Cô mấu thử tính xem có lạ không? Nhưng nếu nghĩ kỹ thì cũng chẳng có chi là lạ. Trấn Nam vương rời khỏi nước Đại Lý đã hơn năm nay chưa về, mà đàn bà con gái Trung Nguyên lại đẹp như hoa. Cô mấu đã vào bực dung nhan khuynh quốc, lại còn con hồ ly tinh Nguyễn Tinh Trúc, thế thì Trấn Nam vương phi yên tâm thế nào được.

Vương phu nhân hứ một tiếng, rồi mắng:

-Người dám ghép ta vào với con hồ ly tinh kia thành một đôi ư? Hiện giờ cả bốn con tiện nhân đó cùng ở với y hay sao?

Mộ Dung Phục cười đáp:

-Cô mấu hãy yên tâm, toàn quân của Trấn Nam vương đều bị tan tành ở trạm Song Phụng bến Quan Âm. Đoàn Diên Khánh giăng một mẻ lưới bắt hết cả đàn ông, đàn bà và điếm huyết không ai nhúc nhích được nữa.

Ngừng một lát gã nói tiếp:

-Đoàn Diên Khánh chỉ mãi đối phó với Trấn Nam vương khác nào con bọ ngựa bắt con ve sâu, dè dặt con sẻ vàng rình ở đằng sau. Điệt nhi đã trông thấy hết. Điệt nhi ruổi ngựa đuổi theo bọn họ đến phải hai trăm dặm. Cô mầu! Việc này không nên chậm trễ. Chúng ta hơn một mặt bố trí "Tuý nhân phong" cùng thuốc mê, một mặt phái người đi dẫn dụ Đoàn Diên Khánh.

Mộ Dung Phục chưa dứt lời, bất thành linh từ đằng xa có thanh âm rất khó nghe vọng lại:

-Ta đã đến rồi đây, bất tất phải dẫn dụ. Chỉ cần bố trí nhiều "Tuý nhân phong" và thuốc mê là được!

Thanh âm này cách xa đến ngoài mười trượng, mà lọt vào tai Vương phu nhân cùng Mộ Dung Phục tưởng chừng như trong gang tấc.

Hai người tái mặt. Bỗng nghe tiếng Phong Ba ác cùng Bao Bất Đồng vừa quát tháo, vừa xông về phía phát ra thanh âm.

Mộ Dung Phục vội la lên:

-Lão này võ công thiệt là ghê gớm, chớ nên khinh địch.

Bỗng một bóng xanh xẹt tới, rồi một bóng xám và một bóng vàng từ hai bên xông vào. Chính là Đặng Bách Xuyên và Công Dã Càn chia bên tả hữu giáp công Đoàn Diên Khánh.

Đoàn Diên Khánh chống cây gậy bên trái xuống đất vung cây trượng bên phải quét ngang điếm tới Đặng Bách Xuyên và Công Dã Càn.

Tiếng trượng rít lên veo veo. Chớp mắt đã qua lại đến bảy chiêu.

Đặng Bách Xuyên gắng gượng đối phó được. Còn Công Dã Càn thì không chống nổi phải lùi lại hai bước.

Giữa lúc ấy, Bao Bất Đồng cùng Phong Ba ác hai người cũng xông ra giáp công. Cả bốn người vây Đoàn Diên Khánh vào giữa.

Đoàn Diên Khánh một người chọi bốn, mà hầy còn thừa sức lực. Chiêu nào cũng chiếm thượng phong.

Mộ Dung Phục biết lão là một tay kinh địch, nên khẽ nói với Vương phu nhân:

-Xin cô mầu cho mượn thanh bảo kiếm.

Wương phu nhân xoay tay lại rút thanh trường kiếm dài ba thước đưa cho gã và dặn:

-Phải cẩn thận nghe!

Mộ Dung Phục đón lấy thanh kiếm tinh thần phấn khởi. Gã biết thanh kiếm này chém sắt như bùn. Tay trái cầm kiếm đâm ra. Một luồng thanh quang lạnh lẽo vọt tới đâm Đoàn Diên Khánh.

Đoàn Diên Khánh không để cho cây cương trượng đụng vào thanh bảo kiếm. Người lão chuyển động tiếp liền mấy chiêu. Lão bị năm người vây đánh, mà Mộ Dung Phục lại là tay cao thủ vào hạng nhất. Nhưng lạ thay, dường như lão không đỡ

gạt. Bóng trượng mịt mờ, chiêu nào cũng tấn công cực kỳ lợi hại. Mỗi chiêu lão phóng ra là bọn Mộ Dung Phục lại phải thu khí giới về để bảo vệ cho mình.

Võ công Vương phu nhân tuy không lấy gì làm cao cường cho lắm, nhưng bà biết nhiều hiểu rộng. Về võ học bà còn biết nhiều hơn cả Vương Ngọc Yến.

Bà thấy Đoàn Diên Khánh thi triển toàn những môn võ chính tông của họ Đoàn nước Đại Lý, thì không khỏi kinh hãi, thương tâm.

Nên nhớ rằng ngày trước Vương phu nhân cùng Đoàn Chính Thuần luyện ái nhau một cách nhiệt liệt. Trước cảnh hoa lồng bóng nguyệt, ngoài lời chỉ non thể bẻ, nhiều khi họ còn bàn tới võ công.

Đoàn Chính Thuần đã đem những môn tuyệt học như "Nhất dương chỉ" hay kiếm pháp của họ Đoàn biểu diễn cho phu nhân coi.

Lúc này Vương phu nhân thấy Đoàn Diên Khánh ra những chiêu cực kỳ trầm trọng, chẳng khác Đoàn lang ngày trước, thì làm gì bà chẳng đau lòng?

Phu nhân nghĩ tới Đoàn lang bị lão này bắt và chắc là còn để quanh quẩn đâu đây. Hiện lão bị bọn Mộ Dung Phục bao vây công kích, liền định bụng thừa cơ đi cứu Đoàn lang.

Vương phu nhân quyết định chủ ý, rồi len lén đi ra. Bà toan ra phía sau núi tìm kiếm, đột nhiên Phong Ba ác rú lên một tiếng thật to. Cục diện chiến trường đã thay đổi.

Phong Ba ác nằm lăn dưới đất. Đoàn Diên Khánh tay phải cầm cây cương trượng đưa qua đưa lại, cách người chừng một thước, chứ không đánh vào những chỗ yếu điểm.

Bọn Mộ Dung Phục, Đặng Bách Xuyên vung khí giới chém xuống người lão đều bị cây cương trượng gạt đi.

Trước tình thế này, giả tửy Đoàn Diên Khánh muốn đánh chết Phong Ba ác thực dễ như trở bàn tay, nhưng không hiểu sao lão lại không hạ thủ.

Mộ Dung Phục đột nhiên nhảy lùi lại, la lên:

-Hãy dừng tay!

Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn và Bao Bất Đồng đều nhảy ra ngoài vòng chiến. Mộ Dung Phục nói:

-Đoàn tiên sinh! Đa tạ tiên sinh có lượng bao dung. Tiên sinh cùng bọn tại hạ vốn không thù oán. Từ nay trở đi nhà Mộ Dung ở Cô Tô cam chịu kém thế.

Đoàn Diên Khánh chưa kịp trả lời, thì Phong Ba ác đã la lên:

-Công tử gia! Họ Phong này học nghệ không tinh, thì cái tính mạng nhỏ xíu này có chi đáng kể? Công tử chẳng nên vì Phong mỗ mà chịu thua lão.

Đoàn Diên Khánh cười ằng ặc:

-Ông bạn họ Phong quả là tay hảo hán.

Lão thu cây cương trượng về. Phong Ba ác liền theo thế "Lý Ngư Đá Đỉnh" nhảy vọt lên. ánh đao lấp loáng. Thanh đơn đao từ trên không nhằm chém xuống Đoàn Diên Khánh. Gã la lên:

-Lại ném một lưỡi đao này của ta!

Đoàn Diên Khánh giơ cây cương trượng lên đề lưỡi đao xuống.

Phong Ba ác cảm thấy một luồng đại lực làm rung động cánh tay. Đồng thời sau lưng cũng đau nhói. Lưỡi đơn đao tuột ra khỏi tay, gã bị hất văng đi mấy trượng.

Đoàn Diên Khánh nghiêng tay đi một chút. Nội lực từ cây cương trượng truyền đến lưỡi đao phát ra tiếng kêu leng keng. Lưỡi đao bị nội lực chấn động gãy thành hơn mười khúc, đụn chạm vào nhau loảng choảng, rồi bay ra tứ tung.

Vương phu nhân cùng Mộ Dung Phục đều né tránh để những mảnh đao khỏi trúng vào mình.

Hai người thấy Đoàn Diên Khánh chỉ vung tay một cái đã làm gãy nát thanh đơn đao, thì biết ngay nội lực lão thực là hiếm có ở đời.

Mộ Dung Phục chấp tay nói:

-Đoàn tiên sinh thân công tuyệt thế. Tại hạ bội phục vô cùng. Bọn tại hạ muốn đổi thù ra bạn để kết giao với Đoàn tiên sinh được chăng?

Đoàn Diên Khánh đáp:

-Vừa rồi người định bố trí "Túy nhân phong" gì gì đó, hiển nhiên là có ý muốn hại ta. Bây giờ không địch nổi mới đưa ra chủ ý khác phải không?

Mộ Dung Phục nói:

-Đôi ta hợp sức thì cùng có lợi, mà phân ly thời đều có hại. Diên Khánh thái tử! Thái tử là dòng dõi chính thống nước Đại Lý. Thế mà ngôi Hoàng đế lại để người ta cướp mất, sao không tìm cách đoạt lại?

Đoàn Diên Khánh hé cặp mắt quái dị nhìn Mộ Dung Phục, lạnh lùng hỏi:

-Cái đó liên quan gì đến người?

Mộ Dung Phục đáp:

-Nếu Thái tử muốn làm Hoàng đế nước Đại Lý mà không có Hư Trúc giúp cho tất không nên việc.

Đoàn Diên Khánh cười nhạt nói:

-Ta không tin rằng người chịu giúp ta, mà lo người hận mình không đâm chết được ta.

Mộ Dung Phục nói:

-Tại hạ mà giúp Thái tử lên làm Hoàng đế nước Đại Lý tức là chính vì mình mà hành động. Một là tại hạ căm hận gã Đoàn Dự chết đi được. Hôm ở trên núi Thiếu Thất, gã làm cho tại hạ suýt nữa phải tự vẫn. Hắn làm cho nhà Mộ Dung hầu như không có đất đứng trong võ lâm nữa. Tại hạ muốn giúp Thái tử đoạt lại ngôi Hoàng đế cũng là để rửa hận cho mình. Còn điều thứ hai nữa là Thái tử lên ngôi Hoàng đế nước Đại Lý rồi, tại hạ sẽ có việc nhờ đến Thái tử giúp cho.

Đoàn Diên Khánh vốn biết Mộ Dung Phục là người tâm linh mau lẹ lại có nhiều mưu trí. Gã đối với mình chẳng tử tế gì. Nhưng lão nghe gã nói vậy thì mười phần cũng tin đến bảy, tám.

Ta nên biết rằng bữa trước, Đoàn Dự ở trên núi Thiếu Thất đã dùng phép Lục mạch thần kiếm, đánh cho Mộ Dung Phục thất điên bát đảo. Chính mắt Đoàn Diên Khánh đã trông thấy. Lão nhớ tới việc đó trong lòng lại hồi hộp không yên.

Nguyên Đoàn Diên Khánh tuy bắt được Đoàn Chính Thuần, nhưng lão tự lượng sức mình tất nhiên không thể đối địch được với Lục mạch thần kiếm của Đoàn Dự.

Gặp lúc oan gia chạm trán phát sinh động thủ, thì tất bị chết về vô hình kiếm khí của chàng. Lão chỉ còn một kế đối phó là dùng tính mạng vợ chồng Đoàn Chính Thuần để uy hiếp chàng, rồi sẽ tìm cách chế phục sau.

Lão nghĩ vậy liền hỏi:

-Người không phải là tay đối thủ với Đoàn Dự, thì dùng cách gì kiếm chế gã được? Mộ Dung Phục hơi đỏ mặt lên tiếng đáp:

-Nếu dùng sức không nổi, thì phải dùng mưu. Nói tóm lại việc bắt gã Đoàn Dự sẽ do tại hạ phụ trách rồi sẽ giao cho điện hạ xử trí với gã.

Đoàn Diên Khánh cả mừng. Thuỷ chung lão chỉ lo về võ công của Đoàn Dự cực kỳ ghê gớm mà lão không địch nổi chàng. Nếu được Mộ Dung Phục bắt giúp tức là trừ khử được mối hậu hoạ rất lớn cho mình.

Nhưng Đoàn Diên Khánh lại nghĩ tới Mộ Dung Phục biết đâu chẳng lừa gạt mình. Nếu không cẩn thận thì sẽ bị mắc bẫy gã ngay.

Lão liền hỏi:

-Công tử bảo bắt được Đoàn Dự, lão phu tưởng đó là một chuyện rất khó tin. Lời nói suông lấy chi làm bằng cứ?

Mộ Dung Phục tủm tỉm cười đáp:

-Phu nhân đây là cô mẫu của tại hạ. Đoàn Dự đã bị người bắt rồi. Người đang định đem gã tiểu tử đó đến định đổi với các hạ lấy một người. Sở dĩ bọn tại hạ muốn dẫn các hạ đến đây cũng chỉ vì có ý ấy.

Lúc này Vương phu nhân đã rời xa hai người đến mười mấy trượng.

Phu nhân đang đưa mắt nhìn bốn phía để kiểm xem Đoàn Chính Thuần ở đâu. Bà vắng nghe thấy câu nói của Mộ Dung Phục liền quay lại.

Đoàn Diên Khánh khom lưng thi lễ. Trong cổ họng lão òng ọc phát ra thanh âm nói:

-Tại hạ bái kiến Vương phu nhân. Chẳng hiểu phu nhân muốn đánh đổi người nào?

Wang phu nhân hai má ửng hồng. Trong lòng bà ngày đêm chỉ nhớ đến Đoàn Chính Thuần. Nhưng bà là gái goá mà công nhiên thổ lộ tâm tình với người ngoài thì có điều bất tiện, nên bà ngần ngại không biết nói sao.

Mộ Dung Phục lên tiếng:

-Phụ thân thằng lỏi Đoàn Dự là Đoàn Chính Thuần, ngày trước có đắc tội với cô mẫu tại hạ, gây nên mối thù sâu tựa bể. Cô mẫu tại hạ chỉ cần các hạ ưng thuận một lời sau khi các hạ lên ngôi Hoàng đế nước Đại Lý rồi giao trả Đoàn Chính Thuần lại cho cô mẫu. Khi đó để mặc cho cô mẫu tại hạ muốn chém muốn mổ y cách nào mặc lòng là được.

Đoàn Diên Khánh cười ha hả, nghĩ bụng:

-Hắn nhường ngôi cho ta muốn đem hắn ra xử tử, mà lại được bọn người động thủ thay ta thì còn gì hay hơn nữa?

Tuy Đoàn Diên Khánh nghĩ như vậy, nhưng lão là người rất cẩn thận, sợ bên trong có điều giả trá liền hỏi lại:

-Mộ Dung công tử! Sau khi lão phu lên ngôi rồi công tử có việc cầu đến lão phu giúp đỡ, nhưng lão phu hiểu sức mình có làm nổi chăng? Vậy công tử nên cho lão phu biết trước là việc gì? Kéo đến bây giờ mới nói lão phu không làm nổi chẳng hoá ra lão phu là kẻ tiểu nhân vô tín hay sao?

Mộ Dung Phục cười khanh khách đáp:

-Đoàn điện hạ đã nói vậy, thì tại hạ đủ tin lắm rồi. Tại hạ chẳng giấu gì điện hạ: Họ Mộ Dung ở Cô Tô nguyên là dòng dõi hoàng tộc nước Đại Yên, vẫn nhớ lời di huấn của tổ tiên phải chăm lo việc phục hưng cơ nghiệp, song nghĩ mình lực lượng đơn bạc, khó thành đại sự. Tại hạ định nhờ đến điện hạ lên ngôi Hoàng đế nước Đại Lý rồi, xin cho mượn một vạn tinh binh đầy đủ lương thảo để ứng dụng vào việc phục hưng Đại Yên.

Mộ Dung Phục là hoàng tộc nước Đại Yên. Ngày ở trên núi Thiếu Thất, Mộ Dung Bác ngăn cản Mộ Dung Phục không cho tự vẫn, Đoàn Diên Khánh đã biết rồi. Khi ấy lão chỉ đứng bàng quang nhưng mười phần đã đoán ra bảy tám. Bây giờ lão nghe Mộ Dung Phục thổ lộ việc bí mật với mình, thì đủ biết gã rất thành thực. Lão nghĩ thầm:

-Gã muốn phục hưng nước Đại Yên thì đồng thời là đại địch của Đại Tống và Đại Liêu. Nước Đại Lý mình nhỏ bé tự bảo vệ cho mình chưa đủ mà còn đi gây hấn với nước lớn sao nên? Huống chi mình mới lên làm vua lòng người chưa định, chẳng nên gây hoạ chiến tranh. Thôi bây giờ mình đành giả vờ ưng thuận, khi đó sẽ liệu cách trừ khử gã đi là xong.

Đoàn Diên Khánh nghĩ vậy liền đáp:

-Đại Lý nước nhỏ dân nghèo. Hàng vạn tinh binh thì chưa chắc có đủ, nhưng năm ngàn thì được. Lão phu mong rằng đại sự thành tựu để nước Yên và Đại Lý vĩnh viễn giao hảo với nhau.

Mộ Dung Phục xá dài sa lệt nói:

-Mộ Dung Phục này mà khôi phục được giang san của tổ tiên đời đời sẽ làm phen dậu cho Đại Lý chẳng bao giờ dám quên ơn đức của bệ hạ.

Đoàn Diên Khánh thấy gã đổi giọng xưng hô mình bằng bệ hạ, bất giác cả mừng. Lão lại nghe gã nói mấy câu sau có vẻ nghẹn ngào, tỏ ra cực kỳ cảm động muốn khóc, lão vội nâng gã dậy, nói:

-Công tử chẳng nên câu nệ lễ nghi thái quá! Không hiểu thành lỗi Đoàn Dự hiện giờ ở đâu?

Mộ Dung Phục chưa kịp trả lời, thì Vương phu nhân đã tiến đến gần hai bước, hỏi lại:

-Đoàn Chính Thuần hiện ở đâu?

Mộ Dung Phục xen vào:

-Tâu bệ hạ! Xin bệ hạ cùng đoàn tùy tùng vào nhà cô mẫu tạm nghỉ. Đoàn Dự đã bị trói lại sẵn sàng lập tức xin dâng.

Đoàn Diên Khánh nói:

-Thế thì hay lắm!

Đột nhiên có tiếng hú lanh lảnh từ trong bụng lão phát ra.

Vương phu nhân còn đang kinh hãi, lại nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập và tiếng xe lừa ruổi tới.

Chẳng mấy chốc đã thấy bốn người cưỡi ngựa và ba cỗ xe lừa theo đường lớn chạy lại.

Vương phu nhân lạng người đi một cái tiến lên lướt qua hai con ngựa giơ tay mở rèm xe. Đột nhiên bà nhìn thấy trước mắt một người miệng rộng, mắt nhỏ, tai lớn, đầu trọc. Người này lớn tiếng quát hỏi:

-Làm gì vậy?

Vương phu nhân kinh hãi tung mình nhảy vọt sang bên. Bà nhìn kỹ lại thì thấy người này mặt mũi xấu xa, mình mặc áo chên, vải vàng, trong tay cầm một chiếc roi ngựa. Hắn chỉ là một gã phu xe ruổi ngựa.

Đoàn Diên Khánh nói:

-Tam đệ! Vị này là Vương phu nhân. Chúng ta đưa nhau vào nhà phu nhân nghỉ ngơi. Cả những khách trong xe cũng đưa vào đó hết.

Nguyên người dong xe này chính là Nam Hải Ngạc Thần.

Cỗ xe lớn vừa vén màn lên, một người run lẩy bẩy bước xuống.

Vương phu nhân trong lòng đau xót, nước mắt trào ra. Người này hình dung tiêu tụy, mái đầu đốm bạc, mình mặc áo bào gấm. Y chính là Đoàn Chính Thuần mà phu nhân hàng ngày tưởng nhớ.

Vương phu nhân tính nóng như lửa, không chờ được nữa liền tiến lại gần kêu lên:

-Đoàn... Đoàn lang đấy ư?

Đoàn Chính Thuần vừa nghe thanh âm trong lòng đã cực kỳ kinh hãi. Y quay đầu nhìn lại thấy Vương phu nhân thì sắc mặt biến đổi.

Nguyên Đoàn Chính Thuần chỗ nào cũng có nợ phong tình. Trong các hàng chủ nợ thì Vương phu nhân lại là người khó chịu hơn hết. Bọn Tần Hồng Miên, Nguyễn Tinh Trúc chỉ cần sao được y kê cận bên mình là lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Nhưng vị phu nhân này bức bách y phải giết bà nguyên phối là Dao Đao Tiên Tử Thư Bạch Phụng để lấy bà làm vợ. Việc này Đoàn Chính Thuần ưng lời thế nào được? Y đành bỏ đi không một lời từ biệt. Ngờ đâu hiện giờ y đang bị quẫn thì lại gặp phu nhân.

Đoàn Chính Thuần tuy là người lẳng mạn không chuyên chú vào một ai, nhưng đối với tình nhân nào y cũng cư xử một lòng thành thực. Y vừa nhìn thấy Vương phu nhân thì sợ thay cho bà vội la lên:

-A La! Chạy mau đi! Lão áo xanh kia là con người đại ác chó đẻ lọt vào tay hắn.

Y nói xong lạng người ra chẹn trước mặt Đoàn Diên Khánh rồi lại thúc giục Vương phu nhân:

-Chạy mau đi! Chạy mau đi!

Thực ra Đoàn Chính Thuần đã bị Đoàn Diên Khánh điểm huyết cật bước cũng khó khăn thì còn sức lực đâu để bảo hộ cho Vương phu nhân. Y chỉ la lên một tiếng "A La" đã bộc lộ hết mối ái hoà rất thành thực.

Vương phu nhân đang tức đầy ruột mà phút chốc mối hờn giận đã tan ra mây khói. Nhưng Đoàn Diên Khánh cùng Mộ Dung Phục đứng đó, nên bà không dám thổ lộ can trường, chỉ lạnh lùng đáp:

-Tượng đất bảo vệ cho mình chưa xong, còn nói chi đến chuyện lo cho người ngoài. Người bảo y là người đại ác, thế thì người là người thiện hay sao?

Phu nhân quay lại nói với Đoàn Diên Khánh:

-Nào! Xin mời điện hạ!

Đoàn Diên Khánh thấy Đoàn Chính Thuần đối với Vương phu nhân hiển nhiên có lòng thương yêu, mà không oán hận, còn Vương phu nhân đối với y lại ra chiều trách móc, song cũng tình nhiều hơn thù. Lão lẩm bẩm:

-Giữa hai người này nhất định có quan hệ phi thường. Mình chớ nên để mắc vào cạm bẫy của họ.

oOo